

at denne Omstændighed skulde afgive en Hjemmel til at forhøje Maximum til 30,000 Rd.; thi ikke hvad der kunde convenere Enkelte, men hvad der kan betrygge Anstaltens Bestaaen, bør man ved dens Indretning have for Øie. Vi skjønne heller ikke, at der er Grund til at forhøje den Overlevelsesrente, der kan tegnes for een Person, fortiden 1,000 Rd., til 2,000 Rd., da Risicoen herved uforholdsmæssigen vilde forstørres. Det er oplyst i Hr. Tvermøes's Skrift, Pag. 71, at af det hele Antal eventuelt Forsørgede, 5171, ere de 5 Sjettedele kun forsørgede for Beløb af under 200 Rd., og deraf 2,449 under 100 Rd., medens Maximum af 1,000 Rd. for En kun er tegnet for 7 Personer. Under disse Omstændigheder maa 1,000 Rd. Overlevelsesrente ansees for et tilstrækkeligt høit Maximum. Fleertallet foreslaaer derfor at nedsætte Tallene til det nu Bestaaende. Bruun og Madvig, der holde paa, at en Udvidelse af Anstalten i den nu særlig paatænkte Retning ikke bør forhindre en tidsvarende Udvidelse ogsaa i anden Retning, troe, at der er en større Trang, end man stundom antager, til høiere Forsikringer baade for Kjøbmænd (Livsforsikringer til Sikkerhed for Credit) og for Andre (Capital eller Overlevelsesrente for yngre Børn ved ulige Arv, Livsforsikringer for at kunne capitalisere en aarlig livsvarig Indtægt til Anbringelse i Eiendom eller Bedrift), og at man ikke bør henwise dem, der ønske slige høiere Forsikringer, til fremmede Anstalter, hvorhen de uidentvivel ville drage Andre, der forsikre mindre Beløb, med sig. De troe, at allerede det Antal af Livsforsikringer paa 10,000 Rd., der ved Udgangen af 1868 vare i Kraft, nemlig 181, især naar man gaaer ud fra, at den fremtidige Anstalt vil være heldigere stillet og udvilde større Virksomhed i Concurrencen med fremmede Selstaber end hidtil, tyder paa, at høiere Forsikringer ville blive saameget attraaede, at Risicoen bliver ikke lidet fordeelt. Det maa ansees for givet, at ikke ganske faa af de 181 have forsikret deres Liv yderligere i fremmede Anstalter, og at Andre, der ikke ønskede at staae i Forhold til forskjellige Anstalter, ganske have henvendt sig til Udlandet. Naar nu

hertil føies, deels at 10,000 Rd. Capital og 2,000 Rd. aarlig ingenlunde nu svare i Værdi til de samme nominelle Summer i 1842, deels at der i Udfastets § 13 er givet Beføielse for Anstalten til at sikke sig mod Risikoen ved de høiere Forsikringsbeløb ved en Tillægspræmie (hvortil kommer, at Bestyrelsen ved disse færre Tilfælde er opfordret til og kan anvende særlig Forsigtighed), indsee de to nævnte Medlemmer ikke rettere, end at man baade kan og bør holde paa Lovforlagets Bestemmelse i saa Henseende.

Bruun, Fesken og Madvig antage, at det, for at hindre Besværliggjørelse af Forretningerne ved overordentlig smaae og udstykkede Forsikringer og Betalinger uden nogenjomhelst virkelig Nytte for de Paagældende, maaffee tilbeels blot paa Grund af Løne og Særhed, vil være rigtigt at beholde et Minimum baade for Capital-Livsforsikringer og for Overlevelsesrenter, hvilket findes i Planerne for de ældre Anstalter. Naar dette Minimum for Capitaludbetaling sættes til 25 Rd. og for aarlig Forsørgelse til 2 Rd., synes der indrømmet Alt, hvad der i den meest Uformuendes virkelige Interesse kan ønskes.

Med § 4 paatrænger den Bemærkning sig, at Livsvarighedens store Usikkerhed i den spæde Alder vel kan fraraade at forsikre Børn under 5 Aar som Forsørgere, men ikke synes at burde være til Hinder for at tegne Forsørgelser for Børn ligesaa Fødselen af, medens slig Forsørgelse just ofte kan ønskes tegnet, idet Forsørgeren af Hensyn til sit eget Livs Usikkerhed ikke tør opsætte Tegningen. Denne Betragtning ligger til Grund for det af Udvalget stillede Endringsforslag.

Et oprindelig af medundertegnede Hansen frembragt Forslag om med den nye Livsforsikrings- og Livrenteanstalt at forbinde en Sparekasse af særegen Charakter for Indflug, som først efter Forløbet af en bestemt Tid enten kunne udbetales igjen eller ombyttes med en Livrente, tiltrædes af Udvalgets Fleertal (6), da Medlemmerne troe, at der bør gjøres Noget ogsaa for den Deel af Arbejderklassen, som ellers vilde være udelukket fra at nyde Godt af Anstalten, fordi Vedkommende enten paa Grund af uregelmæssig Fortjeneste ikke kunne inklade